

szeretett Chopinemet ellenszenvesnek ítélte. Visszatértem szépen Tolsztojhoz is, egymás elleni berzenkedéseikkel is megférnek szépen könyvespolcomon az én óriásaim, akiknek azóta egyre szaporodott a száma. Például Thomas Mannra egy több mint félszázad előtti Nyugatban hívta fel figyelmemet „Lizavetához” írt levelével a legigazibb irodalmárrok egyike, s neki köszönhettem a Buddenbrook házat is, amelyben oly fájdalmas rokonvonásokat fedeztem fel saját családjunk hanyatlásával és széthullásával kapcsolatban. (Gyergyai Albertre gondolok, akit még sokáig szeretnék friss alkotókedvben a magunkénak tudhatni: engem nem is olyan régen — már szerencsésen átvészelt hosszú betegeskedése után — örvendeztetett meg egy megtisztelő, meleg hangú levéllel. Ez a másokkal való törődés és a valóban nagy lelkek szerénysége jellemző tulajdonsága mindenkihez jóságos egyéniségének.)

(Folytatása következik)

GALAMBOSI LÁSZLÓ VERSEI

N y á r

Zsombék számolýáról
elindul a gólya.
Föltötte a nyirlomb
füрге lobogója.

Menekül a mocsár
lustája, a béka.
Telt a vízirózsa,
bogarak hajléka.

Jön a borzas rigó,
Billeg nyurga ágon.
Éhes fecske bukkán
föl a láthatáron.

Muzsikál a nádszál,
barangolók sípja.
Sármányokat himbál
fűzfavessző hídja.

Toll-tarisznyás kócsag
tündödik a fényben.
Várja karcsú párja.
Mártózik a kékben.

Vadkacsa zöld pelyhe,
barka sárga bolyha,
testvérként simulva
keringnek a tóra.

Játszadóz a tajték.
Rejteget a nádas.
Tojásait költi
tüzes bögyű szárnyas.

Fürkészik az éber.
Szunyókál az álmos.
Lapul meleg gallyhoz,
ölelő mohához.

Parányok meg nagyok,
bolyduló világban.
Csíkos hasú dongó
rabol a világban.

Szitakötő ejtőz
liliom-harangból.
Vörös gém válogat
csapkodó halakból.

Taraját az alkony
fölemeli lassan.
Fácánra ült csillag
gubbaszt a magasban.

Szorongó

Szaporitanám
vereség nélküli időm.
Hiány háborgat,
tájékozatlan szegénység.
Őszt jelző éj,
vendéged vagyok.
Eljutok-e a számadás
haragot kiutasító földjére,
a háborítatlan tájra?